

ENTREVISTA

Guanyà el premi Joan Marquès Arbona de Narrativa Curta

Jordi Mata i Viadiu: «Tot premi literari com aquest és un mitjà de comunicació que afavoreix tothom»

HA PUBLICAT DUES NOVEL·LES

Com ja sabreu, Jordi Mata i Viadiu obtingué el passat mes d'agost el premi Joan Marquès Arbona de narrativa curta convocat dins els Premis Literaris «Vall de Sóller». Ara, quasi dos mesos després vos oferim una entrevista que hem mantingut amb ell. Jordi Mata és Barceloní, i com recordareu no pogué recollir personalment el premi. Aquesta entrevista ha estat realitzada per carta.

Jordi Mata i Viadiu, és un jove de 26 anys, llicenciat en Història Contemporànea a la Universitat de Barcelona i actualment treballa al Departament de Cultura de la Genera-

litat de Catalunya. Te publicades dues novel·les i ha obtingut diversos premis a més del de Sóller.

—Quan va començar a escriure? Per quin motiu?

Vaig començar als dotze o tretze anys. Mai no hi ha un únic motiu, i de vegades no n'hi ha cap, encara que suposo que tot escriptor intenta, amb aquesta professió, existir més enllà del fet estrictament biològic.

—Ha participat a altres certamens? Ha obtingut altres premis?

He participat a nombrosos certamens literaris que s'organitzen a Catalunya i al País Valencià. He obtingut també alguns premis com el 1er Premi del I Open Literari La

Sedeta de Barcelona, el 1er. Premi del VIII Vila de Puçol de Valencia; el 1er. Premi del V Jordi Serra de narracions breus; el 1er. premi del III Salvador Espriu de narrativa a Calafell (Barcelona)...

—Cultiva altres gèneres literaris a més de la narració?

Bàsicament sóc narrador, concretament novel·lista, però també he conreat la poesia i l'article periodístic i ara em dispo a entrar en els àmbits d'assaig i de teatre.

VIGILIA

—Com va sorgir «Vigilia», narració guanyadora del Joan Marquès Arbona?

Va sorgir en part d'una conversa amb una noia amiga meva, la qual no tenia gaire sort amb els nois, i en part del problema que patia —i pateix— una persona que jo coneixia.

—Com es va assestar de la convocatòria dels Premis Literaris Vall de Sóller? Quina és la seva opinió sobre aquest tipus de certamens?

Considero que tot premi literari com aquests, es com un mitjà de comunicació que afavoreix tothom. D'una banda als participants, perquè saben que seran llegits i valorats, i és innegable que resulta gratificant que una feina teva, en la qual has posat alguna il·lusió, arribi als altres i els faci pensar en allò que has expressat; i d'altra als convocants, perquè un premi és un bon vehicle de propaganda per a la localitat i la institució que els organitza, a més d'oferir la

possibilitat de participar activament en quelcom creatiu.

Què és per a vostè una narració? Quin són els seus elements bàsics?

Definir una narració i quins són els seus ingredients és un exercici força inútil. Fer-ho és pontificar, adjudicar-se una hipotètica veritat, i això ho fan individus d'obra ensopida i excessives influències. L'únic que puc dir-vos, per donar una resposta, és que és una gènere condicionat per la seva llargària i per allò que vulguis explicar, perquè en la resta de coses és ben igual a la novel·la.

—S'ha d'estar motivat per escriure una narració?

No necessàriament. Almenys, a mi o m'ha calgut fins ara cap motivació especial.

—Què es necessita per poder escriure una narració? Ho pot fer qualsevol?

Només una idea clara del que vols escriure i una mica de tranquil·litat, a més de ploma, màquina d'escriure o ordinador.

Ho pot fer qualsevol que tengui quelcom a dir, tot i que seria desitjable que aquells que intentin llençar-se a narrar alguna cosa poseixin una veu pròpia i mirin d'esser originals. Més refregits no, gràcies.

—De quina de les seves narracions se sent més orgullós? Per què?

De totes, de les més llargues i de les curtes, de les boniques i de les lletges. Són uns fills que m'han provocat molt de plaer a l'hora d'en-

gendrar-los.

—Quina diferència hi ha entre una narració i un poema?

Tornem a allò que deia de les definicions. Detesto generalitzar. No m'agrada aixecar barreres ni en l'art ni en la vida. Penseu que hi ha proses d'un lirisme poètic, com el DIARI DEL LLADRE, de Jean Genet, per exemple, i poemes que son rotundes proses (Faust, de Goethe, sense anar més lluny), cosa que em fa pensar que, tot recordant la qüestió formal, les diferències entre els gèneres es limiten a la seva manera de presentar-se davant del públic.

NARRACIONS

—A quin escriptor conegut de narracions admira més? Per què?

Els meus Déus són Proust, Mann, Kafka i Hesse. D'aquests, Kafka és el que més m'agrada com a narrador. Immediatament després, està l'indestronable Edgar Allan Poe. I caldria reivindicar la figura del Marquès de Sade, que te una sèrie de peces curtes força divertides. Cadas-cun, a la seva manera retrata les pors, les angoixes i les hipocresies de l'espècie humana amb una gran intel·ligència.

—Ha publicat qualche llibre?

Sí. Tenc publicades dues novel·les, la primera es diu «Amors Maleits», i es tracta d'una història on els membres d'una família intenten viatjar a través del temps per trobar la clau de l'enigma que els

condemna a una terrible maledicció perpetuada a través dels segles. La protagonista que és una psicòloga mitjançant les drogues desvetllar la seva memòria ancestral, fer-la pujar al pla conscient i llençar-se temps enrere amb l'únic ajud d'un dietari inquisicional incomplet.

L'altra és diu «L'espòs infernal», una novel·la curta que ens relata el retrobament de la jove americana Harriet amb el seu promès, Patrick, després que aquesta ha sofert un greu accident mentre formava part de l'exèrcit americà a Berlín.

A més hi ha publicats altres llibres sorgits de participacions a diferents certamens literaris, i a on a més d'obres d'altres autors n'hi ha de meves.

Abans d'acabar, Jordi Mata ens vol fer una petita rectificació a l'informació apareguda al nostre setmanari, el passat dia 29 d'agost, on deiem que el Joan Marquès Arbona era el primer premi que aconseguia fora de Catalunya, quan en realitat era el primer guardó que li era concedit a les Balears, ja que també ha obtingut premis al País Valencià.

I res més, volem donar les gràcies a Jordi Mata pel temps que ha dedicat a aquesta entrevista, i li desitjam molts d'èxits en aquest sempre complex món de la literatura, i ara també en el teatre, que ell ha escollit i esperam poder tindre l'ocasió de saludar-lo personalment.

Miquel Àngel Canals